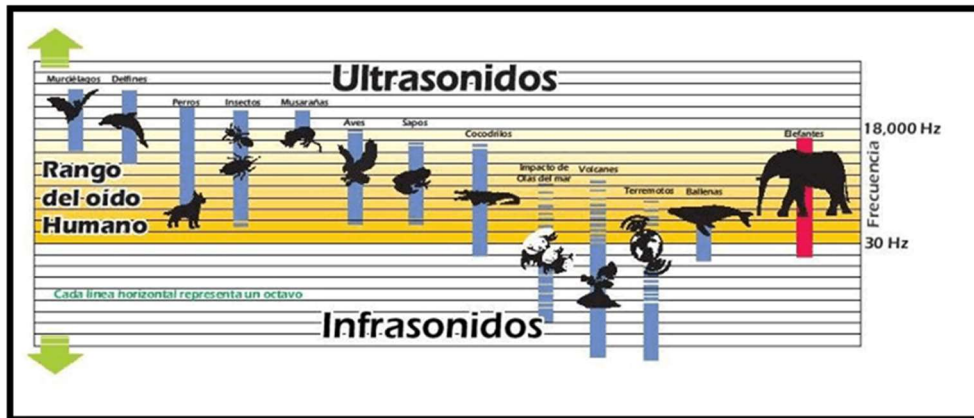

Primera paraula: *No tinguis cap altre déu fora de mi. Ex 20:3*

Introducció.

Sentim al Déu que percebem, però això no esgota a Déu. La història de la religió és el camí que hem fet cap a allò transcendent.

Com a éssers humans, depenem dels nostres sistemes perceptius per captar la realitat i explicar-la. Així que la manera com les persones han percebut i sentit, llavors han explicat a Déu.

La il·lustració mostra com la realitat auditiva que existeix al nostre voltant no la podem percebre en plenitud i exhaustivament, en canvi altres éssers amb capacitats diferents poden fer-se conscients d'aspectes de la realitat que ens queden amagats. Sentim el que podem escoltar i això no esgota la realitat auditiva.

Els deus (en minúscula) de l'època de Moisès.

Baal: Era el déu més important: el déu de la pluja, raig, fertilitat. Descriu les esperances i neguits de les persones que viuen en una societat agrícola i que depenen de la pluja que alimenta la collita i de la turmenta que la pot destruir. Una societat que no pot lluitar contra la mortalitat infantil aspira a tenir molts fills per perpetuar-se. Els grans neguits de la humanitat necessiten grans seguretats!

Altres divinitats que "habiten" en allò que esdevé incontrolable o inaccessible: Les guerres, el mar, el cel, el vent, els terratrèmols, volcans, tsunamis, incendis... Propiciar-los serà l'objectiu dels pobles.

La cultura politeïsta era la normalitat, la gran aportació que fa la Bíblia i el Déu judeocristià és que reclama exclusivitat. El Monoteïsmes és el tema dels relats de la creació, del naixement del poble de Déu, del Pacte, de la redempció. Un Déu que crea i pacta amb el seu poble.

Per això el tema de la idolatria, sempre serà l'element que ens pot diluir, desfigurar i fins i tot amagar a Déu.

Isaïes 44:9-20; Jeremies 10:3-5

Confiar en carros, destreses, recursos... Salm 20:7

Ens fem com els nostres ídols. *Salm 15: 8 Seran com ells els qui els fabriquen*

i tots els qui hi tenen confiança.

El Déu de Moisès: “jo soc el que soc”

El Déu monoteista és de naturalesa transcendent, es supera la visió dels “deus” a la natura. Déu respon a Moisès quan li pregunta per la seva identitat amb “jo soc el que soc”, el principi ontològic d’allò existent.¹ Osees 13:4 “no coneceras...”

Abast del manament:

1. El creient incorpora a la seva praxis les característiques del déu en que creu. Revisem les nostres imatges de Déu.
2. Quan ens desviem del projecte (orientació en la Paraula) de Déu, ens separem del pla de filiació/fraternitat que Déu vol per nosaltres. Esperit i interpretació comunitària.

Reptes del manament.

1. Resposta a les diferents postures: ateu, agnòstic, creient. Que cerquen el sentit, el per a què d’allò creat. (científiques o filosòfiques)
2. Definir el concepte de Déu (pg 38 Triginè). Amb la revelació a Moisès “jo soc el que sóc” es trenca amb el politeisme i antropomorfisme. Es defineix a Déu com : Superior, Esperit i Etern. Prendre consciència del misteri de Déu (pg39)

Son possibles altres deus?

NT. La idolatria es condemna, 1 Timoteu 6:10

Mateu 6:19-21 i 24. El deu mammon : ídol del diner, déu de l’avarícia.

19 »No amuntegueu tresors aquí a la terra, on les arnes i els corcs els fan malbé i els lladres entren i els roben. 20 Reuniu tresors al cel, on ni les arnes ni els corcs no els fan malbé i els lladres no entren ni els roben. 21 Perquè on tens el tresor, hi tindràs el cor.

24 »Ningú no pot servir dos senyors, perquè si estima l'un, avorirà l'altre, i si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu servir alhora Déu i el diner.

Sincretisme. Les diferents (i abundants) religions i practiques religioses ens ofereixen una diversitat molt gran de percepcions de Déu, no totes vàlides (extremismes, discriminacions, violència, fonamentalisme, etc)

Endiosar lo Finito: cos, família, feina, propietats, activitats socials, culturals, esportives, religioses... Nietzsche “els ídols gaudeixen d’una molt bona salut.

De la nostra relació amb lo Finito depèn la nostra llibertat. Dependències. Estimar a Déu no és odiar al món. Estimar a Déu és estimar al proïsme, però estimar a l’altre, no necessàriament, és estimar a Déu. Pagola pg 45

Cita de Grun pg 46. “Si deixas que Dios exista en tu vida, esta queda ordenada viendote libre de todos los ídolos que pretendent esclavizarte”

Enllaç als apunts complets: <https://1drv.ms/w/s!AkxLPyHnQ2Ki4o416r5dHz93IAVeA?e=Hk0pCp>

¹ Hablamos de Dios)? Teología del decalogo. J Triginé pg 24